

Tytti Partanen

PIIRRETTY POLKUNI

Kuvataiteen koulutusohjelma
Taidegrafiikan suuntautumisvaihtoehto
2012

PIIRRETTY POLKUNI

Partanen, Tytti
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
toukokuu 2012
Ohjaaja: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria
Sivumäärä: 22
Liitteitä: 0

Asiasanat:

Tiivistelmä

Opinnäytetyössä ”Piirretty polkuni” kerrotaan kirjoittajan taiteilijaidentiteetin löytämisestä sekä kehityksestä taiteilijana lapsuudesta tähän päivään saakka. Kirjoitelmassa käydään läpi tärkeimpiä muistoja ja niiden vaikutuksia henkiseen kehitykseen ja tätä kautta taiteelliseen tekemiseen. Lopussa on myös lyhyt pohdinta siitä, kuinka kirjoittajan taiteellinen ura jatkuu tulevaisuudessa.

MY DRAWN PATHWAY

Partanen, Tytti

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2012

Supervisor: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria

Number of pages: 22

Appendices: 0

Keywords:

Summary

Following thesis “My drawn pathway” is telling about finding an artist identity of its writer and development of being an artist from childhood to the present time. This essay contains the reviewing of specific memories and the effects of these recollections to the mental development and the works of art. Finally there is a short consideration about how the career of the artist will go on in the future.

SISÄLLYS

1	JOHDANTO.....	5
2	MINÄ, MINUA, MINUSTA.....	6
3	LAPSUUS	8
3.1	Varhaislapsuus	8
3.2	Tarhaikä	9
4	KOULUSSA.....	11
4.1	Pakkosiirto	11
4.2	Ala-aste	12
4.3	Yläaste	13
4.4	Lukio	14
5	TAIDEKOULUSSA.....	16
5.1	Haku taidekouluun.....	16
5.2	Taiteelle omistautuminen.....	17
5.3	Vaihto-opiskelu.....	18
5.4	Lopputyö	20
	TULEVAISUUS	22

1 JOHDANTO

Olen pienestä iästä asti ollut kova tyttö piirtämään. Koko elämäni ajan taiteen tekeminen on kulkenut käsi kädessä kanssani. Se on opettanut minut kohtaamaan tunteeni ja sitä kautta itseni. Se määrittelee, kuka olen. Taide on minulle kuin ystävä, jota ilman en voi elää.

Tässä opinnäytetyössä luon katsauksen tähänastiseen elämäni taiteellisuuteni näkökulmasta katsoen. Pohdin mm. sitä, miten minusta tuli minä, mitkä seikat vaikuttivat kiinnostukseeni taiteen tekemiseen ja mihin se minut johdatti. Näiden muistelmien pohjalta haluan elävöittää, ei vain lukijoille vaan myös itselleni, kuinka piirsin polun taiteen maailmaan.

2 MINÄ, MINUA, MINUSTA

OMAKUVANI

Nimeni Tytti Marita Partanen Päivämäärä 2.5.2012

Puhelin 0400677333

e-mail tyndeliina@gmail.com

Syntymäpäiväni 2.4.1989 Olen nyt 23 vuotias

Toteemieläimeni horoskooppini mukaan oinas

Maailmankatsomukseni kaikella on tarkoituksensa

Mottoni "all you need is love"

Asun Kankaanpäässä, ihanassa paritalossa yhdessä avopuolisoni kanssa

Perheeseeni kuuluu äiti, isä, sisko ja kaksi veljeä, sekä tietenkin rakkaani

Lapsuuden unelma-ammattini eläinlääkäri

Nykyinen ammattini taidegraafikko

Pidän/inhoan työ(s)täni, koska saan tehdä, mitä haluan / en koskaan onnistu täydellisesti

Seuraavassa elämässäni olen toivottavasti oppinut tämän elämäni virheistä

Harrastukseni kuntopyrkkeilyyn, salin ja lenkkeilyyn vastapainoksi herkuttelu

Erytistaitoni nukun mielelläni kellonympäri ja vielä enemmänkin

En osaa koskettaa kielellä nenääni

Kerään kuitteja, lippuja yms. ulkomailta muistoksi matkasta.

Parhaat puoleni "kauneus on katsojan silmässä"

Suurin ongelmani puolisoni / vanhempieni / terapeutini mielestä itsekriittisyys

Ihannenaiseni/-mieheni on mieheni. Hän täydentää minua.

Elämäni tähtihetki oli, kun eräs kiinalainen tyttö halusi tavata minut, koska näytin Katy Perryltä

Oudoin tekemäni asia asuin Kiinassa 5 kuukautta

Haluaisin matkustaa avaruuteen

Kaikki olisi hyvin, jos vain naisen yleisin vastaus: olisin hoikempi

Jos saisin kymmenen miljoonaa, perustaisin tatuointi-liikkeen

Jos saisin päivän olla mies / nainen, haluaisin olla taas nainen

Hävettää tunnustaa, mutta olen joskus todella pinnallinen ja turhamainen

Elämän tarkoitus on kuolla

Lempi-

TUOKSUNI kirjojen tuoksu,
vaikka en pidä lukemisesta

Inhokki-

RUOKANI oliivit

AINEENI muste

BIISINI monia

LELUNI mieheni :)

ILMAUKSENI -

Jos olisin

HISTORIALLINEN HENKILÖ, olisin *Marie Antoinette (perustelut lopussa)

RAKENNUS Disney-linna

AUTO Lamborghini

SÄÄTILA kesäisen lämmin vesisade

SARJAKUVASANKARI Wagnerin Viivi

Paras kirja juuri nyt Linnunradan käsikirja liftareille. Paras nyt ja aina.

Paras elokuva / tv-ohjelma juuri nyt Taidemaailman huipulle

Parasta musiikkia juuri nyt Lana Del Rey

* ”Hän ei halunnut olla hallittava eikä johdateltava, eikä hän halunnut keneltäkään ohjeita. Tähän pisteeseen näyttivät hänen kaikki pohdintansa yleensä olevan kohdistuneet. Tämän asian ulkopuolella hän ei kovin paljon pohdiskele, ja se mitä hän on tehnyt tähän asti itsenäisyydellään todistaa sen riittävällä tavalla, koska hän kiinnostuksensa on riittänyt vain hauskanpitoon ja joutaviin asioihin.”

-Keisarinna Maria Teresian sihteeri vapaaherra Pichler

3 LAPSUUS

Ensimmäiset muistikuvani lapsuudesta liittyvät vahvasti piirtämiseen ja värittämiseen. Etenkin värityskirjojen värittäminen oli mielipuuhaani niin tarhassa kuin kotonakin. Aiheet vaihtelivat eläimistä Disneyn prinsessoihin, toisin sanoen kaikkea mahdollista, mitä pikkutyöt rakastavat. Tässä kappaleessa pohdin taiteellisuuteni juuria ja sitä, miten luovuuteni kehittyi ja mitkä seikat siihen vaikuttivat varhaislapsuudesta kouluiän portaille saakka.

3.1 Varhaislapsuus

Lapsuus on kuin kevät; heräämisen ja kasvun aikaa. Äitini mukaan olin luonteeltani herkkä ja itsenäinen lapsi. Viihdyin paljon omissa oloissani, mikä antoi tilaa mielikuvitukseni ja luovuuteni kehittämiseksi. Voinkin kai sanoa kasvattaneeni itse itseni, sillä tahdoin tehdä asioita ennemmin omin päin kuin olla täysin riippuvainen muista.

Et koskaan valittanut siitä, että sinulla ei ollut mitään tekemistä. Jos kyllästyit leikkimiseen, piirsit.

Äitini kertoi, että olenkin ollut perheeni neljästä lapsesta ainoa, joka on ollut näin ”helppohoitoinen” ja itsenäinen. Sitä voin sanoa olleeni aina. Tarvitsen yhä aikaa ja tilaa itselleni ja omalle tekemiselleni. Silloin tunnen olevani luovuuteni huipulla.

Myös vanhempani olivat pienestä iästäni lähtien hyvin kannustavia taiteen tekemiselle ja luovuuden kehittämiseen, mistä olen heille erityisen kiitollinen. Ympäristön ja sen mahdollisuuksien hyödyntäminen tarjosi aina uusia virikkeitä, ja piti mielikuvituksen ja sen kautta ns. itseoppimisen liikkeessä.

”Omakuva”, 1995

Pyrimme hankkimaan kaikenlaisia virikkeitä teille jo pienestä pitäen; taidetarvikkeita, muovailuvahaa, palapelejä sekä legoja. Lapsen itsenäinen oivaltaminen ja oppiminen on tärkeää.

Suuri halu itseni toteuttamiseen ei kuitenkaan aina riittänyt pelkästään paperille.

4-vuotiaana teit aika likaisen tempun. Olit olohuoneessamme leikkimässä, enkä ollut kuullut sinusta hetkeen mitään, joten päätin mennä katsomaan, mitä puuhasit. Löysin sinut tuolloin uuden ja puhtaanvalkoisen nahkasohvamme takaa kuulakärkikynä kädessäsi. Sohvan alanurkassa komeili pikkuruinen ukkeli, eikä sitä tietenkään saanut millään pyyhittyä pois.

Vaikka äitini olikin ollut asiasta vihainen, hän kertoi, että oli yllättynyt siitä, kuinka kehittynyt piirros oli ikäisekseni.

Piirtämälläsi hahmolla oli selkeät kasvonpiirteet, sormet ja varpaat. Kukaan muu sisarusistasi ei ole vielä tuon ikäisenä osannut hahmottaa ja piirtää ihmistä noin tarkasti.

3.2 Tarhaikä

Päiväkoti tarjosi uusia virikkeitä luovuuden ja sosiaalisten suhteiden kehittämiseksi. Samanikäisten lasten kanssa tekeminen ja leikkiminen opettivat yhteistyötä ja kärsivällisyyttä.

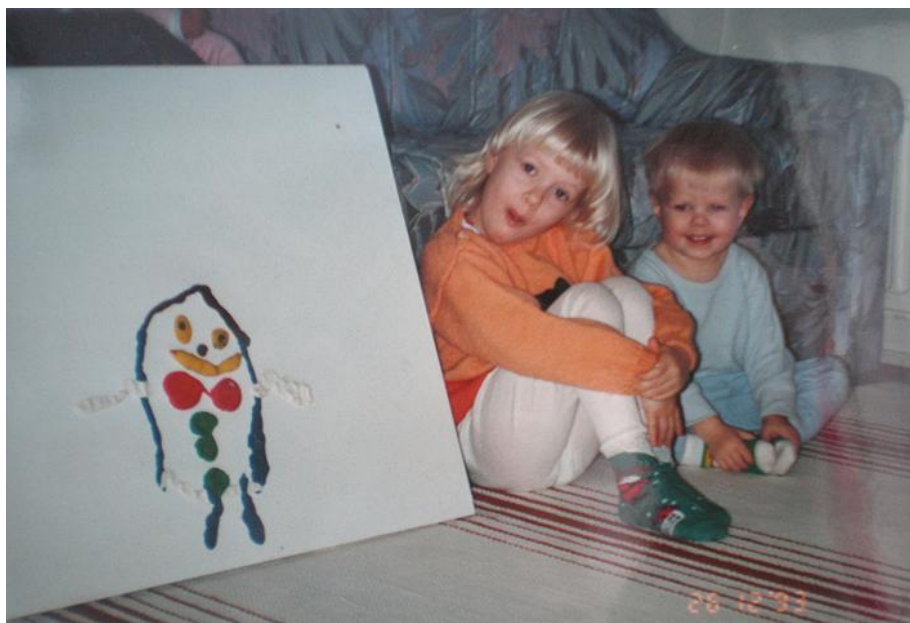
Luovuuteni puhkesi kukkaan kun sain entistä enemmän tekemistä ympärilleni. Siinä missä koti tarjosi virikkeitä vain oman huoneeni sisäpuolella, päiväkoti tarjosi sitä koko talollisen. Mahdollisuuksia oli yli tarpeiden, mikä saikin minut haluamaan koikeilla kaikkea. Rakastin yhteistä tekemistä, laulamista ja leikkimistä, mutta yhtä paljon rakastin yksin puuhaamista, kuten piirtämistä ja värittämistä.

Yksi vahva muistikuva liittyy saman kuvan värittämiseen leikkivistä lapsista, jonka halusin värittää aina yhä uudelleen ja uudelleen, joka kerta eri väreillä. Viivojen si-

säpuolella pysyminen alkoi olla koko ajan helpompaa minulle kuin muille ikäisilleni. Piirroksistani saamat kannustukset ja kehut antoivat aina uuden sysäyksen pyrkiä vieläkin parempaan.

Rakastin myös askartelua. Käden taitoni kehittyivät päivä päivältä ja olin entistä kiinnostuneempi taiteellisista töistä kuin leikkimisestä. Muistan myös tapauksen, jossa olin askarrellut äiti-karhun tarhamme Kultakutri ja kolme karhua – näytelmää varten. Eräs ystäväni oli niin ihastunut askarteluuni, että halusi kynsin hampain pitää sen itsellään. Vaikka itsekin rakastin työtäni pörröisestä karhusta, jolla oli vaaleanpunainen esiliina ja siniset nappisilmät, ja johon olin nähnyt niin paljon vaivaa, annoin sen silti tälle kyseiselle tytölle. Enkä edes osaa sanoa miksi.

Kiinnostukseni taiteeseen laajentui myös musiikkiin. Päiväkodissa aloitin ensimmäisen musiikkiin liittyvän harrastukseni, kanteleen soiton. Pidin siitä todella paljon, vaikka sitä ei kestänyt kovin kauaa. Opettelimme nuotteja ja sointuja marjojen nimillä, jotta se olisi ollut helpompaa ikäisillemme. Musiikki ja sen soittaminen ikään kuin avasi uuden oven luovuudessani. Musiikki vaikuttaa yhä merkittävästi elämääni ja sillä on iso osa henkisen hyvinvointini ja taiteellisen tekemiseni kanssa. Se herättää minussa tunteita ja mielikuvia, ajatuksia toisesta maailmasta ja itsestäni.

Minun ja veljeni muivailuvahateos, 1993

4 KOULUSSA

Tämä kappale kertoo siitä, miten taiteellisuuteni kehittyi ala-asteelta lukio-ikäiseksi. Syvennyn myös tarkastelemaan sitä, miten mielialani sekä elämäntilanteeni (mm. koulukiusaaminen) vaikutti minuun ja sitä kautta taiteelliseen tekemiseeni ja sen aiheisiin.

4.1 Pakkosiirto

Muutimme lapsuudessani useita kertoja. Kaupungit ja kaverit vaihtuivat, eikä mikään tuntunut pysyvältä. Juuri kun olimme asettuneet aloillemme, muutimme taas. Se söi minua sisältä päin.

Erityisen raskasta muutto oli 9-vuotiaana, kun muutimme Perttelin maaseudulta Uuteenkaupunkiin. Asuimme Perttelissä vain noin kolme vuotta, mutta olin aloittanut siellä koulun ja oli vaikeaa jättää se kesken kolmannen luokan alussa. Tuntuu, että juuri tuo aika oli kriittisintä aikaa henkiselle kehitykselleni.

”Minun kotini”, 1996

Pidin koulustani ja maaseudun rauhasta hyvin paljon. Tuolloin myös taiteellinen lahjakkuuteni huomattiin, kun sijoituin kolmanneksi kaupungin kuvataidekilpailussa. Olin saanut hyviä ystäviä, enkä halunnut menettää heitä. Aivan kuin kaikki olisi pitänyt aloittaa alusta. Tuntuu, etten ole vielääkään päässyt yli niistä tunteista ja siitä menetyksestä, vaikka tapahtuneesta onkin jo 14 vuotta.

Lähetimme ystävieni kesken kirjeitä toisillemme vuosia, mutta jossain vaiheessa se vain loppui. Teini-ikäisenä otin jälleen yhteyttä heihin, mutta kaikki tuntui muuttuneen. En enää tuntenut heitä. Meillä ei ollut mitään yhteistä. Aivan kuin olisin yrittänyt ottaa yhteyttä tuntemattomiin ihmisiin. En pysty sanoin kuvailemaan kuinka pal-

jon kadun muuttoa, vaikka en edes pystynyt vaikuttamaan siihen. Olen siitä uskomattoman katkera lopun elämäni.

4.2 Ala-aste

*Oletteko koskaan miettinyt, että minullakin on tunteet,
Oletteko koskaan miettineet, ettei tämä maailma ole teidän,
Se on minun, mutta se vihaa minua.. tekee minusta kuningattaren, verisellä taustalla.
Viime yön pahaolo valuu punaisena kylpyhuoneen lattialaatoille
ja taas minä itken, miksi itken vuoksenne?
Koska olen vahva, kaikki voimani pelottaa minua.
Minut on tuomittu elämään ikuisesti tässä pienessä rautaisessa häkissä
jossa kaikki hyvä, muuttuu pahaksi, kaikki oikea muuttuu vääräksi.
Olen ikuisesti sanojenne vanki.¹*

En koskaan sopeutunut uusiin kouluihini täysin. En saanut kavereita ja minusta tuli koulukiusattu. Eristäydyin entisestään itseni sisälle. En kai tuolloin edes ymmärtänyt kuinka kamala tilanne oli. Tilanne kärjistyi kolmannella luokalla, kun luokallani oli kaksi tyttöä ja loput poikia. Koska olin uusi, luokkatoverini hyljeksivät minua. Tytöt liittoutuivat minua vastaan ja lähettelivät minulle kirjeitä siitä, kuinka olin pilannut heidän elämänsä tullessani heidän leen. Vanhemmat kyllä puuttuivat väleihimme, mutta kiusaaminen jatkui. Neljännellä luokalla olin luokkani ainoa tyttö. Kävin liikunnan tunneilla ja käsitöissä kolmasluokkalaisten tyttöjen kanssa, mutten pystynyt saamaan heistäkään kavereita. Itsetuntoni romahti tuolloin täysin. Kokemus on ollut niin traumatisoiva, että voin rehellises-

¹ <http://www.rakkausrunot.fi/runoilija.php?runid=61231>

”Talvimaisema”, 1999

ti sanoa, etten muista kolmannelta tai neljänneltä luokalta juuri mitään. Se jätti jälkensä, ja vaikuttaa yhä minuun ja sitä kautta myös taideteoksieni aiheisiin.

Varmasti lähes jokainen meistä on joutunut koulukiusaamisen uhriksi. Minulle kokemus oli, on ja tulee aina olemaan osa minua. Se kummittelee pääni sisällä, se on kasvattanut minut ja se tekee minusta minut. Mietin usein, olisinko erilainen ilman näitä kokemuksia. Olisinko vahvempi vai heikompi?

Monet lapsuuden ajan kiusaajat ovat näin myöhemmällä iällä tulleet pyytämään anteeksi minulta ja katuvat tekoaan. En tiedä, miten reagoisin. Haluan oikeudenmukaisuutta. Janoan kostoja. Haluan viedä heiltä saman, mitä he veivät minulta. Silti katson heitä hymyillen ja sanon; ”Ei se mitään”.

Taiteen tekeminen on lohduttanut minua moneen kertaan. Se on pakokeinoni, terapeutini. Itseni ilmaisemisen keinoin pystyn purkamaan mitä tahansa olotilaani; rakkaudesta tai vihaa, iloa tai surua, masennusta tai pelkoa. Sitä vapauttavampaa kokemusta ei olekaan kuin päästää osan itsestään ulos, muiden nähtäväksi, ei kuultavaksi. Ihan niin kuin sanotaan; kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa. Voin luoda mitä haluan, milloin haluan ja missä haluan. Se ei arvostele minua, vaan hyväksyy minut tällaisena kuin olen, koska minä itse olen se, joka sitä ruokkii ja se minua.

4.3 Yläaste

Ala-asteelta jäänyt torjutuksi tulemisen tunne painoi mieltäni yhä yläasteelle siirryttyäni, mikä vaikutti estämättä kaikkeen tekemiseeni ja käytökseeni. Mielestäni sosiaalisten suhteiden rakentaminen oli nyt tärkeintä, sillä halusin kokea kuuluvani joukkoon ja olla sitä kautta suosittu. Voin sanoa kokeneeni jonkinlaisen taantumuksen taiteen tekemiseeni ja kiinnostukseeni piirtämisestä. Koulun ulkopuolella vietin enemmän aikaa ystäväni kanssa ja kotona oleminen sekä itsenäinen työskentely jäi vähemmälle. Näin koulukiusaaminenkin vähentyi, sillä tein tuttavuutta uusien ihmisten kanssa. Minut opittiin tuntemaan ja hyväksymään. Aivan kuin minun olisi pitänyt valita joko taiteen tekeminen tai sosiaalisten suhteiden ylläpitäminen.

Kun viimein sain hyviä ystäviä, kiinnostuin enemmän sosiaalisista suhteista ja näin ollen luova kehitykseni ikään kuin keskeytyi tai pikemminkin jäättyi paikoilleen. Ainoaksi tilaisuudeksi harjoittaa taiteellisuuttani jäi kerran viikossa olevat kuvataiteen tunnit, mutta senkin ajan kulutin johonkin muuhun kuin itseeni keskittymiseen. Tuntui kuin minua ei olisi enää edes kiinnostanut piirtäminen niin kuin ennen.

Siinä missä taide jäi sivulle, musiikin kuuntelusta tuli yhä tärkeämpää minulle. Se toimi kuin parannuskeinona kaikille vastoinkäymisille, joita jouduin kohtaamaan murrosiässä. Tällä tavoin pystyin yhä purkamaan tunteitani jollain muulla kuin visuaalisin keinoin. Musiikin kuuntelusta tuli ikään kuin taiteen tekemisen korvike. Tunsin saavani sillä hetkellä enemmän henkistä voimaa, kun pystyin samaistumaan kappaleiden sanoituksiin ja siihen, että joku muukin on kokenut tai tuntee samoin.

4.4 Lukio

Lukion aloitettuani 16-vuotiaana kiinnostukseni taiteen tekemiseen heräsi uudestaan ja innokkaammalla tavalla kuin ennen. Muutettuumme kaupungista jälleen maaseudulle minulla oli enemmän aikaa itseni toteuttamiseen. Tunsin tarvitsevani vastapainon lukemiselle ja opiskelulle. Pysin valitsemaan lähes kaikki mahdolliset kuvataiteen kurssit lukion kurssitarjonnasta ja muokkasin muita opintojani niiden mukaan. Tämän lisäksi kävin myös vapaa-ajalla iltaisin kuvataidekoulua.

Yksi mielenkiintoisimmista kuvataiteen kursseista lukiossa oli koulun matka Italiaan, jossa tutustuimme kahden viikon aikana mm. Firenzen, Venetsian ja Rooman historiaan sekä taiteeseen. Intensiivinen kurssin jälkeen tein paljon maalauksia ja hiilitöitä paikan arkkitehtuurista, mikä opetti uudenlaisia lähestymistapoja taiteen tekemiselle. Tämä oli myös ensimmäinen ulkomaanmatkani, joka sai minut kiinnostumaan muiden maiden kulttuureista.

Kiinnostukseni piirtämiseen kasvoi entisestään, kun aloin saamaan sillä huomiota myös muilta ihmisiltä kuin perheeltäni. Osallistuin lukiossa koulun sanomalehti-projektiin, jossa toimin kuvittajana ja sanomalehden kansikuvien suunnittelijana. Myös muut suunnittelutyöt lisääntyivät, esimerkiksi korttien tekeminen.

Aiheeni vaihtelivat koko lukion ajan laidasta laitaan. 17-vuotiaana erityisesti japanilaiset sarjakuvat ja niiden hahmot ihastuttivat minua, ja piirsin niitä paljon. Sitä kautta halusin löytää oman tyylini ja taiteen tekemiseni alkoi keskittyä enemmän ja enemmän nukkemaisten hahmojen kuvittamiseen. Tein piirroksia omasta elämästäni ja tunteistani. Teokset olivat aluksi humoristisia ja hellyttäviä, mutta pian huomasin purkavani kaiken negatiivisen itsestäni piirroksiini, kuten yksinäisyyden ja masennuksen. Ne olivat toinen minäni, josta minun oli vaikea puhua kellekään.

”Irtiotto”, 2009

Viimeisenä vuonna suoritin lukion kuvataiteen diplomini ja osallistuin sitä kautta ensimmäiseen taidenäyttelyyni. Suuri kiinnostukseni taiteeseen ja erinomaisten kurssiarvosanojeni ansiosta kuvataiteen opettajani myönsi minulle kuvataiteen stipendin valmistuspäivänäni. Silloin tiesin haluavani jatkaa ja pyrkiä oppimaan lisää jostain, mitä osasin tehdä parhaiten, mitä rakastin ja missä muut uskoivat minuun täysin.

5 TAIDEKOULUSSA

Tämä kappale käsittelee kehitystäni Kankaanpään taidekoulun aikana. Kerron, kuinka opiskeluni taidekoulussa on vahvistanut minua ja auttanut minua löytämään oman taiteilijaidentiteettini taidekouluun hakemisesta Kiinan vaihto-opiskeluvuoteen ja aina lopputyöhön asti.

5.1 Haku taidekouluun

Valmistuttuani lukiosta kesällä 2008 tiesin täsmälleen mitä halusin; tehdä taidetta. Nyt kun muut opintoni olivat ohi, pystyisin omistautumaan vain itseni ilmaisuun ja taitojeni monipuoliseen kehittämiseen. Tie haluamani opiskelupaikan saavuttamiseen oli kuitenkin kaikkea muuta kuin helppo.

Odotukset olivat korkealla, kun päätin hakea Helsingin taideteolliseen korkeakouluun alkuvuodesta 2008. Vaikka tiesin, että sinne oli hankala päästä opiskelemaan, jostain sisältäni kumpusi itseluottamusta ja varmuutta. Käytin ennakkotehtävien tekemiseen useita viikkoja ja työtunteja. Pysin täydellisyyteen ja tiesin pystyväni siihen. Saatoin jo nähdä itseni Helsingin kaduilla pirteässä syysilmassa punaiseen takkiin pukeutuneena, taiteilijana. Lähes ikuisuudelta tuntuvan odotuksen ja jännittämisen jälkeen vastauskirje saapui postiin. Hylätty. Se oli kuin isku kasvoille.

Tästä huolimatta en kuitenkaan lannistunut, vaan päätin yrittää uudelleen toiseen kouluun. Paloin halusta päästä eteenpäin elämässäni ja tavoitella unelmiani. Jostain Internetin lukemattomien polkujen kautta päädyin Kankaanpään taidekoulun sivuille. Vaikka kaupunki ei vastannut mitenkään Helsingin monipuolisia mahdollisuuksia, laitoin hakupaperit ja ennakkotehtävät eteenpäin viimeisellä hetkellä. Maailmani mureni täysin, kun vastauskirje oli jälleen negatiivinen. Olin sanoinkuvaamattoman pettynyt itseeni.

Muutaman viikon sisällä tapahtui yllättäen täyskäännös. Postilaatikkoon ilmestyi toinenkin kirje Kankaanpään taidekoulusta: ”Sinut on hyväksytty ennakkotehtävien ja yhteisvalintapisteiden perusteella Satakunnan ammattikorkeakoulun kuvataiteen koulutusohjelman valintakurssille, joka pidetään SAMK Kuvataide Kankaanpäässä 2.–5.6.2008.” Tunsin suurta helpotusta ja iloa. Minulle annettaisiin uusi mahdollisuus näyttää kykyäni ja intohimoni. Ja tällä kertaa en epäonnistuisi.

Valintakurssi on ehdottomasti yksi parhaista ja positiivisimmista muistoistani taidekouluajalta. Opiskelijat, koulun ilmapiiri ja Kankaanpään ihana kesäsää saivat minut uskomattoman hyvälle tuulelle. Viisi päivää kestävä valintakurssin aiheet olivat rentoja ja monipuolisia asetelmamaalauksesta savimuovailuun ja mallipiirroksen. En ottanut tekemisestäni turhaa stressiä, vaan annoin ajatusten viedä mukanaan. Tuntui, että olisin löytänyt itselleni täydellisen paikan opiskella. Toivoin, että täällä saisin aloittaa uuden, itsenäisen elämän, kun muutan pois turvallisesta kotikaupungistani ja kotoa perheeni luota.

Jo pelkästään valintakurssi muutti minua henkisesti vahvemmaksi. Luotin itseeni nyt aivan uudella tavalla. Hyväksymiskirjeen myötä olin valmis aloittamaan uuden elämän.

5.2 Taiteelle omistautuminen

Kun nyt katson taaksepäin viimeisintä neljää vuotta, ymmärrän kuinka onnekas olen ollut siitä, että todellakin sain tehdä ja kokea kaiken, mitä halusin eniten. Taiteen opiskelu ei kuitenkaan aina ollut niin helppoa ja yksinkertaista kuin moni luulisi. Omistautuminen jollekin tekemiselle vaatii henkisesti äärettömän paljon. Varsinkin, kun olen niin itsekriittinen. Taide ei todellakaan ole vain vähän piirtelyä ja maalin ruiskimista kankaalle, se on jotain paljon enemmän.

Taidegrafiikka ja sen monipuoliset menetelmät saivat minusta lopullisen otteensa Kankaanpään taidekoulussa opiskellessani. Toisena opiskeluvuotena valitsin itselleni grafiikan linjan, koska koen olevani vahvimmillani piirtämisessä ja pikkutarkassa työskentelyssä. Mieluisimmaksi grafiikan menetelmäksi osui metalligrafiikka ja täl-

läkin hetkellä työskentelyni keskittyy eniten siihen. Metalligrafiikka antaa töilleni eniten itseäni miellyttävän ja onnistuneimman lopputuloksen.

”Myrkkysumakki”, 2011

ästi ensimmäisen ja viimeisen kouluvuoteni välillä. Tällä hetkellä ”karikatyyrimäiset” hahmot ovat uusin päähänpintymäni ja niitä tulen varmasti käyttämään myös tulevissa töissäni.

Töittäni toteutus vie minulta yleensä enemmän aikaa kuin niiden suunnittelu. Tekeminen lähtee pienestä ajatuksesta, kuvasta päässäni, ja muokkautuu työtä valmistaessa. Vaikka teoksen idea olisi kuinka selkeä, se tulee väkisinkin muuttumaan aina muotoaan alkuperäisestä ideasta. On mahtava tunne saada teoksesta jotain vielä parempaa kuin on alun perin suunnitellut. Pidän siitä, että teoksissani on selkeä, yksinkertainen teema ja sisältö, jota ei sen kumminkin tarvitse pohtia. Ne ovat kuvia tunteistani, ajatuksistani ja kokemuksistani.

Sarjakuvamainen tyyli on ollut minulle edelleen ominaista ja töittäni aiheet mukailevatkin sarjakuvamaista maailmaa ja mielikuvituksen rajojen rikokvuutta. Koko neljän vuoden aikana voin sanoa kehittyneeni huomasti. Vaikka teoksieni aiheet ovat pysyneet samanlaisina, voi kehityksen nähdä selke-

5.3 Vaihto-opiskelu

Kolmantena opiskeluvuonna taidekoulu tarjosi mahdollisuuden lähteä ulkomaille vaihto-oppilaaksi. Seikkailunhaluisena päätin lähteä mahdollisimman kauas Suomesta. Tahdoin päästä näkemään ja kokemaan täysin erilaisen kulttuurin. Monien mutkien kautta päädyin syksyllä 2010 lentokentälle, kädessäni matkalippu viideksi kuukaudeksi Kiinaan.

Kiina on aina edustanut minulle maata täynnä samannäköisiä ihmisiä, riisin syömistä syömäpuikoilla, lohikäärmeitä ja tietenkin mahtavaa Kiinan muuria. En koskaan uskonut, että jonakin päivänä minulla olisi mahdollisuus vierailta ja jopa asua tässä mystisessä maassa melkein puoli vuotta. Kiina vastasi kaikkea, mitä koskaan kuvittelin ja kaikkea mitä en kuvitellut. Se oli uskomaton kokemus.

Vaihto-opiskelun kohteeni oli n. 4,5 miljoonan ihmisen kaupunki Itä-Kiinassa nimeltä Changzhou, jossa opiskelupaikkani oli Changzhoun yliopisto yhdessä viiden muun vaihdossa olevan opiskelijatoverini kanssa. Kaupungissa hyvin harva osasi puhua englantia, mikä teki päivittäisten asioiden hoitamisesta ja liikkumisesta hieman vaativampaa.

Kuten kuvittelin, ihmiset olivat lyhyitä, mustahiuksisia ja samannäköisiä, mutta en koskaan uskonut, että he käyttäytyisivät niin oudosti ja epäkohteliaasti länsimaalaisia kohtaan. Lähes jokainen ihminen tuijotti meitä suu ammoltaan, mikä oli todella epämiellyttävää varsinkin täydessä bussissa. Jotkut ihmiset jopa pelkäsivät meitä, esimerkiksi taksikuskit, jotka eivät suostuneet edes ottamaan meitä kyytiin. Joissakin paikoissa länsimaalaisuus tuntui kuitenkin enemmänkin etuoikeudelta, kun yökerhojen omistajat antoivat meille ilmaisen pöydän ja juomia koko illaksi.

Ruokakulttuuri oli suurin piirtein sellaista kuin olin ajatellutkin, mutta en tiennyt ruuan maistuvan niin epämiellyttävältä. Riisi oli maukasta, mutta kaikki muu oli epäilyttävää. Ravintoloiden ruokalistat olivat kiinaksi, eikä kukaan osannut kääntää niitä englanniksi. Meidän piti vain kuvien perusteella arpoa, mitä söimme. Se oli pelottavaa, sillä tiesimme näiden ihmisten voivan syödä melkein ihan mitä vain. En koskaan kuvitellut syöväni kananjaljoja kynsineen, käärmettä tai sammakkoa. Opiskelutoverini suostuivat syömään jopa skorpionia.

Luonto ja arkkitehtuuri joissakin paikoissa olivat äärimmäisen kaunista katsottavaa. Puistoista pidettiin todella hyvää huolta ja ihmiset kokoontuivat niihin harjoittamaan Taijia, perinteistä kiinalaista taistelulajia, jossa liikkeet ovat sulavia, hitaita sekä terveyttä edistäviä. Tunnelma puistoissa oli keskikaupunginkin sykkeessä kaunis ja rauhallinen. Ihminen ja luonto tuntuivat olevan harmoniassa. Arkkitehtuurista minun on pakko mainita yksi maailman seitsemästä ihmeestä: Kiinan muuri Pekingissä oli

paljon enemmän kuin mitä yleensä näkee kuvissa tai postikorteissa. Se oli henkeäsalpaava ja kaikista haastavin urheilusuoritus, mitä olen koskaan joutunut tekemään. Portaiden kapuaminen huipulle viimeisillä voimilla maksoi itsensä takaisin, kun näki maiseman. Se oli jotain, jota ei pysty sanoin kuvailemaan, jotain, jota ei koskaan unohda. Se on ollut yksi elämäni parhaista hetkistä.

Taiteen opiskelu yliopistossa ei ollut kovinkaan monipuolista. Meille järjestettiin toki muutamia kursseja kiinalaisesta maisemamaalauksesta sekä kalligrafiasta, mitkä olivat erittäin mielenkiintoisia. Pääosin opiskelimme kuitenkin markkinointia, mikä omalta osaltaan on hyvinkin tarpeellista taiteilijalle ja omien töidensä ulkoistamisessa. Kiina itsessään antoi minulle niin paljon inspiraatioita ja kulttuurikokemusta, että taiteen opiskelun puutteellisuus ei haitannut yhtään, päinvastoin. Vähäiset opiskelutuntimme antoivat vapautta matkustaa ja tutkia Kiinaa omin päin.

Toivon hartaasti, että jonain päivänä pääsen Kiinaan takaisin. Kiina ja sen kaikki kokemukset kasvattivat minua vahvemaksi henkisesti ja fyysisesti. Matka toimi minulle kuin parantavana lääkkeenä sisäisille patoutumilleni. Voisin sanoa, että löysin tästä maasta kauan kadoksissa olleen avaimen pahasti vaurioituneeseen henkiseen lukkooni.

5.4 Lopputyö

Neljäs vuosi taidekoulussa oli kiireellinen ja stressaava, mutta myös tuotteliain vuoteni. Inspiraation lopputyöhöni sain alun perin Kiinassa. Siellä ollessani kaipasin suomalaisia herkkuja, kuten jäätelöä ja salmiakkia, sillä paikallisissa kaupoissa ei ollut mitään vastaavaa. Sokerin puutteessa piirsin kuvan naisesta, joka ahmii herkkuja ympäriltään ja jonka omatkin ruumiinosat muuttuvat mielikuvituksen myötä syötäviksi. Tämä kuvaa täysin sitä tunnetilaa, kuinka paljon tuona hetkenä kaipasin makeaa syötävää.

Vaikka rakastankin herkkuja ja halusin alun perin töilläni haihduttaa vain omia himojani, jostain mieleni uumenista pyrki esiin herkkutellun huonot puolet, kuten oma tunnesyömiseni. Päätin käsitellä lopputyössäni jotain syvällisempää ja huolestuttavaa ongelmaa, joka herättäisi katsojissa keskustelua.

Lopputyöni koostuu neljästä metalligrafiikan työstä; herkkuttelevasta naisesta (*”Bulimikon ensimmäinen jälkiruoka”*), porsasjätelöstä (*”Olen mitä syön”*), muffinivuoka pupusta (*”Joku ehti ensin”*) sekä siipikakusta (*”Olemme tulleet huijatuiksi”*). Jokainen työ kertoo oman tarinansa herkkutellun kielteisestä puolesta. Siitä, kuinka nyky-yhteiskunnassa vallitsee ulkonäkökeskeisyys, joka pyrkii ihailemaan laihuutta täydellisyytenä: mistään ei voi enää nauttia, vaan vähäisetkin liikakilot kertovat ihmisestä vain hänen huonot puolensa.

Olen ylpeä siitä, että voin päättää taidekouluni juuri näihin kyseisiin töihin. Katsellessani teoksia näen, kuinka paljon olen kehittynyt, mutta myös kuinka paljon olen kasvanut ihmisenä. Osaan käsitellä ongelmiani töitteni kautta ja olen oppinut nauramaan itselleni. Kun nyt katson peilistä itseäni, en näe enää sitä koulukiusattua hiljais- ta ja haavoittunutta tyttöä. Näen vahvan naisen, joka kaikkien kokemuksiansa kautta on oppinut olemaan oma itsensä ja hyväksyy itsensä tällaisena kuin on. Kaunis sisältä ja ulkoa.

”Olen mitä syön”, 2012

TULEVAISUUS

Olisi aivan mahtavaa pystyä elättämään itsenä taiteen tekemisellä, mutta olen saanut huomata, että se vaatii todella paljon työtä ja kärsivällisyyttä. Juuri nyt minusta tuntuu siltä, että tarvitsen hengähdystauon pitkän neljän vuoden opiskelun jälkeen. Haluaisin aloittaa jotain ihan muuta ja kokea mahdollisimman paljon kaikkea, mutta en koskaan halua luopua piirtämisestä, sillä sitä rakastan eniten.

Kuvituksellinen piirtämistyylini ja levoton luonteeni ei ehkä anna tarpeeksi eväitä ryhtyä vapaaksi taiteilijaksi. Taidekoulun alussa suunnittelin jatkavani opintojani myöhemmin peruskoulun tai lukion kuvataiteen opettajaksi, mutta asetuttuani aloitellen Kankaanpäähän, minun oli pakko lykätä ajatusta jatko-opinnoista ja muutosta toiseen kaupunkiin.

Nyt myöhemmin opettajan ammatin tilalle on väkisin pyrkinyt ajatus tatuojan urasta, jota voisin harjoittaa missä kaupungissa vain ja ilman ylimääräisiä monen vuoden jatko-opintoja. Muutama viikko sitten päätin ryhtyä tuumasta toimeen ja hain työharjoittelupaikkaa paikallisesta tatuointiyrityksestä. Sain kuin ihmeen kaupalla heti paikan tatuointien suunnittelijana, johon kuvituksellinen, humoristinen ja omaperäinen tyylini sopi täydellisesti. Vaikka työharjoitteluni kyseisessä yrityksessä kestääkin vain muutaman kuukauden, toivon tämän mahdollisuuden avaavan uusia ovia työelämään taiteen parissa.

Mutta juuri nyt minun on annettava aikaa itselleni. Ehkä kokeiltava jotain muuta ja jättää taiteelliset ajatukseni hautumaan ja odottamaan uusia tilaisuuksia. Mutta ei toki liian pitkäksi aikaa. Nähtäväksi jää, mihin teroitettu kynäni ja rajoittamaton mielikuvitukseni minut vielä vie tässä elämässä.